

«Ο άνθρωπος του Θεού»: μια ταινία (μάς) αποκαλύπτει

[Πολιτισμός / Κινηματογράφος](#)

[Νίκος Μεγγρέλης](#)

Τρίτη βράδυ, ημέρα της τιμής του αγ. Νεκταρίου. Στη Θεολογική σχολή του ΑΠΘ προβάλλεται η ταινία για τον Άγιο και ακολουθεί συζήτηση. Πολύς κόσμος, πολλές γνώμες, πολλές στάσεις. Όπως και σχεδόν παντού εδώ και λίγο καιρό.

Δεν θα ήθελα να μιλήσω για την ταινία ούτε για τη συζήτηση. Άλλοι είναι πιο αρμόδιοι και πιο ειδικοί. Επιτρέψτε μου μόνο ένα σχόλιο για τη στάση των ανθρώπων απέναντί της.

Καταρχάς αυτοί που τους άρεσε. Άνθρωποι πολλοί, άνθρωποι απλοί. Όχι απαραίτητα αυτό που λέμε «της Εκκλησίας». Άνθρωποι που ψάχνουν κάτι αυθεντικό στη φλυαρία των δρόμων της πόλης και του διαδικτύου. Άνθρωποι που συγκινούνται από την ανθρωπιά, από απλά πράγματα. Που υποψιάζονται τη συνθλιβή που εξουσίες και γραφειοκρατίες επιφέρουν στο πρόσωπο, την αξιοπρέπειά του. Άνθρωποι που έμειναν με την αίσθηση πως αυτός ο άνθρωπος

του Θεού θα είχε χρόνο να τους ακούσει. Θα μπορούσε να τους συμπονέσει, να τους καταλάβει.

Μετά αυτοί που δεν τους άρεσε. Αυτοί θαρρώ είναι δυο λογίων. Πρώτα αυτοί «της Εκκλησίας» θα λέγαμε. Δεν τους φάνηκε πολύ πνευματική, πολύ εκκλησιαστική. Ήθελαν ίσως πολλά θαύματα, προφητείες μπορεί, άλλα. Αυτά που έχουν συνηθίσει σε κηρύγματα και διδαχές γεροντάδων και μοναστηριών.

Και μετά οι κουλτουριάρηδες. Αυτοί που μάθαν να αναλύουν. Που δηλητηριάστηκαν από τη συνήθεια της κριτικής. Και δεν μπορούν πια να απολαύσουν. Που τους αρέσει μοναχά η κριτική, διόλου η πρόταση. Παιδεμένοι άνθρωποι.

Πάμε τώρα σε κάτι άλλο. Η συμπεριφορά όσων είδαν το βράδυ εκείνο την ταινία. Είχε πρόβλημα, είναι η αλήθεια η προβολή. Έπρεπε να τηρηθούν μέτρα. Να μην κάθεται ο ένας δίπλα στον άλλον. Κάποιοι να βγουν έξω, να παρακολουθήσουν από μεγάλη κάμερα – δεν χωρούσαν όλοι μέσα. Κι εκεί άρχισαν τα γνωστά. Οι γκρίνιες. Τα δικαιώματα: «Μα εγώ δήλωσα». Νεύρα. «Είμαι με την παρέα μου. Δεν το κουνάω από δω».

Δεν ξέρω τι ένιωσαν όλοι αυτοί και μετά την προβολή. Αν αναλογίστηκαν κάτι από έναν άνθρωπο που έζησε τόσες προσβολές και δεν αντέδρασε. Αν κατάλαβαν κάτι

λίγο. Πόσο τους άγγιξε. Αυτό ο καθένας το ξέρει για λογαριασμό του κι ο Θεός. Αλλά η εικόνα είναι ίδια παντού στην εκκλησιαστική μας ζωή πια. Έρχονται εικόνες θαυματουργές, κληρικοί λένε σπουδαία πράγματα για την ταπείνωση και την αγάπη, γίνεται η ευχαριστία – το κάλεσμα για κοινωνία και ένωση. Και όπως πάμε, έτσι φεύγουμε, θαρρώ. Κανείς δεν κατανύγεται. Κανείς δεν νιώθει την καλή αλλοίωση, να κάμει λίγο χώρο στην καρδιά και στη θέση που έπιασε για τον άλλον. Καταναλώνουμε ευσέβεια μπόλικη και δεν αφήνουμε να βγει τίποτα παραέξω. Μόνο ίσως κάποιοι λίγοι. Αλλά κι αυτοί θαρρείς έτσι ήταν κι από πριν. Οι καλοί μένουν καλοί κι οι στραβοί μένουν στραβοί. Σαν κανείς να μην αλλάζει.

Δεν ξέρω τι ένιωσαν, αλλά φοβάμαι λίγα πράγματα. Όλοι σχεδόν έπεσαν μετά στον πρωταγωνιστή. Στον σταρ. Υπήρχε και το άλλοθι βέβαια της μεταστροφής του. Αλλά όλοι ήθελαν τη σέλφι τους, ένα κομμάτι από τη δόξα του και τη λαμπρότητά του – κι ας έδειχνε εκείνος λίγο αλλού και πολύ ξένος με όλα αυτά. Δεν ξέρω τι ένιωσαν με τόση φασαρία για τον άνθρωπο της σιωπής.

Ούτε κι όσοι έχουν εξουσία, μπορώ να ξέρω τι ένιωσαν με τον άνθρωπο που υπέφερε από τις εξουσίες και τις έβγαλε από πάνω του σαν ρούχο ιδρωμένο. Ο Θεός ξέρει.

Εκείνα δεν τα ξέρω, αλλά αυτές τις συμπεριφορές τις ήξερα. Κι ήρθε η ταινία και τις θύμισε. Μας αποκάλυψε γι' άλλη μια φορά.

<https://bit.ly/3F49LVR>